

DAT EENE

Er was een schelpje geworpen op 't strand,
Door de woelige zee op het wachtende land.

Onder vele dit eene.

Rijker van vorm waren grootere wel,
Teer was van klein're het tintenspel.

Waarom dan dit eene?

Het lag in de zon en het straalde zoo zacht
Als had daar de Zuidenwind meegebracht
Een citroenvlinder geel.

Die met zijn levenssap zelve moest verven
Het broze schelpje, en daarna sterven.

Zóó innig-warm geel.

Ik zag het liggen, het glansde zoo blij.
Zou 'k het bewaren? Ik was al voorbij

De plek waar het lag.

Ach, ik dacht dat er onder die vele
Mooie schelpen nog wel zoo een gele

Voor mij daar lag.

Maar neen, op die heele verdere tocht
Vond 'k er geen, hoe goed ik ook zocht.

Ik werd verdrietig.

Zoo liggen er daaglijks de mooiste schatten,
Maar wij zijn te haastig om ze te vatten.

't Is zoo verdrietig.

HERMIEN MANGER.

